

Arrest

nr. 181 630 van 1 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U woonde van geboorte tot vertrek met uw gezin in het dorp Sarshahi (district Rodat, provincie Nangarhar) en werkte als automechanicus in de stad Jalalabad. Op een dag nodigde Haji Khan u aan de moskee van uw dorp uit om mee te gaan naar een religieuze ceremonie in zijn huis. U stapte in de wagen samen met drie Qari's en werd even later verdoofd met een zakdoek. Toen u bij bewustzijn kwam bevond u zich in een kamer waar nog twee andere mannen aanwezig waren, die een wapen op u richtten. U werd een week lang opgesloten. Twee dagen na aankomst kwam de grote mullah opdagen. Deze mullah zei u dat u moest meewerken met de Taliban door bommen in wagens te installeren. Toen u weigerde werd u geslagen

door de grote mullah. De volgende dag kwam Haji Khan langs om u te overtuigen. U bleef weigeren. De grote mullah sloeg u, bedreigde u met een mes tegen uw nek en zei dat hij uw hoofd zou afsnijden als u niet zou meewerken. Haji Khan stelde voor om 1000 dollar per wagen te geven, maar u vroeg 2500 dollar. Uiteindelijk kwam u overeen dat u 1500 dollar zou krijgen. U werd gevraagd om aan een wagen te werken, maar zei dat er onvoldoende werktuigen waren. De grote mullah zei dat u naar huis kon gaan, maar dat u niets mocht vertellen. U werd met de wagen tot Kochano Kala gebracht en zei dat u vandaar naar uw winkel zou gaan. Er werd afgesproken dat men wagens naar uw winkel zou brengen om de werktuigen op te halen en dat u gebeld zou worden op het moment dat u naar een bepaalde plaats moest komen, waar u opgehaald zou worden. Ze zeiden ook dat ze de uitlaatpijpen van overheidswagens zouden beschadigen, zodat deze wagens naar uw winkel zouden komen en u in deze wagens magneetbommen kon installeren. Eens thuisgekomen vertelde u aan uw vader over uw problemen. U trok samen met uw oom naar uw schoonbroer in Jalalabad. Toen u over uw problemen vertelde, vernietigde uw schoonbroer uw simkaart. Daarna ging u naar de dokter en begon u opnieuw in uw winkel te werken.

10 à 15 dagen later kwamen er twee personen op bezoek in uw winkel. Ze vroegen u waarom u de maulavi niet gebeld had. U zei dat u uw telefoon verloren was. Ze zeiden u dat u de maulavi 20 of 30 minuten later moest opbellen, toonden u hun pistool en mes en zeiden u dat ze u eender waar in Afghanistan konden vermoorden. U ging naar het huis van uw schoonbroer en besloot het land te verlaten. Uw schoonbroer regelde een smokkelaar en vertelde u 2 of 3 dagen later dat u zich moest klaarmaken. Die nacht vertrok u.

U verliet Afghanistan een jaar geleden en reisde over land via Iran, Turkije en Bulgarije tot België. In Teheran belde u voor het laatst met uw vader en hoorde u dat hij van plan was om van het dorp naar de stad te verhuizen. U was 45 dagen onderweg van Afghanistan naar België. U kwam aan in België op 19 oktober 2015 en vroeg op 20 oktober 2015 asiel aan.

2 à 2,5 maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 25 augustus 2016 vernam u dat uw vader werd vermoord door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart (taskara) van uw vader, een stemkaart van uw vader, een beroepskaart van uw vader, een vergunning van uw winkel, vier digitale foto's en een verzending van BSP-DHL.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door uw verklaringen over uw **minderjarige leeftijd**. In het gehoor op het CGVS bevestigde u dat u bij de registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ] had aangegeven dat u 17 jaar oud was, dit op basis van de leeftijd die vermeld zou staan op de Afghaanse identiteitskaart die u onderweg zou zijn verloren (gehoorverslag CGVS, p. 4). U legde geen documenten voor die uw leeftijd kunnen aantonen. Het Commissariaat-Generaal dient dan ook te verwijzen naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 3 februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Deze beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, vermoedelijk 23,66 jaar, met een standaarddeviatie van 2,045 jaar. Door een jongere leeftijd op te geven heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd door de **vele tegenstrijdigheden** die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en die hieronder worden opgesomd.

Uw opeenvolgende verklaringen over uw aanvankelijke opsluiting bevatten reeds een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u in de aanvankelijke vragenlijst van het CGVS dat u vier dagen werd gevangen gehouden (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u in het gehoor op het CGVS aangaf u dat u meer dan een week in het huis werd vastgehouden (gehoorverslag CGVS, p. 20). Geconfronteerd

met deze discrepantie, ontweek u tot drie keer toe het antwoord (gehoorverslag CGVS, p. 21) om uiteindelijk te verklaren dat u vier dagen werd opgesloten en dat u daarna drie dagen was gebleven om aan de wagen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze laatste opmerking was echter opnieuw in strijd met uw eerdere verklaringen, waarin u had aangegeven dat u slechts één dag aan de wagen had gewerkt (vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u geconfronteerd werd met deze nieuwe tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Dit louter ontkennen is niet afdoende, aangezien men van u mag verwachten dat u zich kunt herinneren hoe lang de opsluiting, waarover u zeer uitgebreid vertelde (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19, 20, 21, 22), heeft geduurd.

Ook aan het bezoek in uw winkel dat tot uw vlucht uit Afghanistan zou hebben geleid kan geen geloof worden gehecht. In de vragenlijst van het CGVS had u immers aangegeven dat u het bezoek had gekregen van één persoon ("een andere, onbekende persoon", "hem", "deze man", vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u in het gehoor beweerde dat er twee mensen naar uw winkel waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaring en zette u uw relaas meteen verder (gehoorverslag CGVS, p. 25). Deze ontkenning kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u in het eerste gehoor zeer duidelijk had aangegeven dat u bezoek had gekregen van één man. Uw verklaringen over de gebeurtenissen in de winkel bevatten bovendien nog een tweede tegenstrijdigheid. In het gehoor op het CGVS vertelde u namelijk dat men u in de winkel het nummer van de maulavi had gegeven en dat u hem diende op te bellen (gehoorverslag CGVS, p. 25), terwijl u in de vragenlijst had aangegeven dat u zelf uw nieuwe telefoonnummer had gegeven (vragenlijst CGVS, p. 2). Hiermee geconfronteerd, ontkende u tot twee keer toe dat u uw eigen nummer had gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze reactie volstaat niet, daar u in de vragenlijst duidelijk liet noteren dat u de bezoeker verteld had dat u een nieuwe sim-kaart had gekocht omdat de oude gebroken was, en dat u hem vervolgens uw nieuwe telefoonnummer had gegeven (vragenlijst CGVS, p. 2). Gelet op bovengenoemde tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan het door u beschreven gesprek in uw zaak dat tot uw vlucht uit het land zou hebben geleid.

Ten slotte bevatten ook uw verklaringen over uw moment van vertrek uit Afghanistan meerdere tegenstrijdigheden. In het gehoor op het CGVS gaf u aanvankelijk aan dat u 10 à 12 dagen na het gesprek in uw winkel het land had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder in het gehoor zei u echter dat uw schoonbroer u na 2 of 3 dagen zei dat u zich moest klaarmaken en dat u die nacht was vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 25). Toen u gevraagd werd hoeveel dagen u nog in Jalalabad was gebleven na het bezoek van de personen, antwoordde u dan weer 10 à 15 dagen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat uw schoonbroer u had gezegd dat alles klaar zou zijn in 2 of 3 dagen (gehoorverslag CGVS, p. 26). In de vragenlijst van het CGVS had u echter aangegeven dat u pas 20 à 25 dagen na het bezoek in de winkel was vertrokken (vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u werd gewezen op deze nieuwe discrepantie, ontkende u andermaal uw eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Dit louter ontkennen is niet voldoende, aangezien van u verwacht mag worden dat u erin slaagt de periode te herinneren waarin u zich zou hebben voorbereid op het vertrek uit uw land wegens een geponde vrees voor vervolging.

Het Commissariaat-Generaal besluit dan ook dat de opeenvolgende tegenstrijdigheden in de door u aangehaalde feiten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate aantasten.

Ten derde is het bevreemdend vast te stellen dat uw verklaringen in het gehoor op het CGVS **twee toevoegingen** van cruciale elementen bevatten ten opzichte van uw nochtans uitgebreide antwoord in de eerdere vragenlijst van het CGVS. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat u in het huis door de mullah werd bedreigd met een mes tegen uw nek en met de boodschap dat men uw hoofd zou afsnijden indien u niet zou meewerken (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u deze bedreiging niet eerder had vermeld, merkte u op dat u in het eerste interview niet veel tijd had gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u klaarblijkelijk wel de tijd had om in te gaan op de ontmoeting met Haji Khan, de financiële discussie met de militanten en het overleg met uw vader (vragenlijst CGVS, p. 1, 2). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u de eerste en voornaamste bedreiging die aan u zou zijn gericht niet vermeld zou hebben in het eerste gehoor vanwege een gebrek aan tijd. Ook de bedreigingen die u zou hebben gekregen in uw winkel, waarbij men u een pistool en mes zou hebben getoond en men u gezegd zou hebben dat u eender waar in het land kon worden vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 25) vermeldde u overigens niet in de eerdere vragenlijst. Deze toevoeging van twee ernstige en spectaculaire doodbedreigingen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot kan het Commissariaat-Generaal ook geen geloof hechten aan uw bewering dat uw vader zou zijn ontvoerd en vermoord **na uw vertrek** uit Afghanistan. De verzender van uw documenten, die

werden verstuurd uit Afghanistan in mei 2016, draagt immers de naam A. N. en niet de naam van uw oom langs moederskant die de documenten zou hebben verstuurd (gehoorverslag CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen op de DVZ (verklaringen DVZ, punt 13A) en uit de voorgelegde taskara blijkt dat A. N. de naam van uw vader is. Geconfronteerd met de naam van de verzender, bevestigde u dat A. N. uw vader is en voegde u toe dat uw oom dan misschien de naam van uw vader had gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet aannemelijk, aangezien u geen enkele reden opgaf waarom uw oom deze documenten onder een andere naam zou versturen ("ik weet het niet", gehoorverslag CGVS, p. 16). Al eerder in het gehoor had u zich overigens versproken door op te merken dat uw vader u zijn eigen taskara had toegestuurd, een opmerking die u toen had proberen recht te zetten door plots te verklaren dat uw oom de taskara had bezorgd (gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien kon u in het gehoor op het CGVS niet verduidelijken wanneer uw vader dan wel zou zijn verdwenen en wanneer u dit zelf zou hebben vernomen. U verklaarde dat u uw vader voor het laatst had gehoord in Teheran op weg naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 26) en dat u twee maanden na uw vertrek had vernomen dat uw vader was meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat wil zeggen kort na uw asielaanvraag op 20 oktober 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 7). In de vragenlijst van het CGVS in april 2016 had u echter aangegeven dat u pas sinds twee maanden, met andere woorden sinds februari 2016, niets meer van uw vader had gehoord (vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontweek u de vraag en begon u opnieuw over Teheran (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze reactie bevestigt andermaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben afgespeeld.

U bent er dan ook niet in geslaagd geloofwaardig te maken dat u als mechanicus gespecialiseerd in uitlaatpijpen een **specifiek doelwit** zou vormen van de Taliban. U gaf verder ook aan dat noch u, noch uw familie al eerder problemen had gekend met deze organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 26) en merkte meermaals op dat er in Jalalabad veel automechanicawinkels zoals die van u waren ("op verschillende plaatsen", "Ja, er waren er veel, overal", "Jalalabad is een grote stad, overal zouden er zulke winkels zijn", gehoorverslag CGVS, p. 6, 13, 24). Gelet op wat voorafgaat is het dan ook weinig plausibel dat de militanten u in het bijzonder zouden vragen om via een zeer ingewikkeld systeem bommen in wagens te plaatsen – met name door eerst zelf de uitlaatpijpen van overheidswagens in de stad te beschadigen in de hoop dat men vervolgens met deze wagens juist naar uw winkel (van de vele soortgelijke winkels) zou komen. Ook uw persoonlijke gedrag als persoon die bedreigd werd met onthoofding (gehoorverslag CGVS, p. 20) kan in vraag gesteld worden. Zo is het eerst en vooral bevreemdend dat u na deze bedreiging zomaar onderhandelingen zou zijn opgestart over het precieze bedrag dat u per wagen zou krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21, 22). Ten tweede is het niet plausibel dat u na deze doodsb bedreiging en de beslissing om geen gehoor te geven aan de eisen van de Taliban gewoon terug zou keren naar de winkel waar u Haji Khan reeds eerder had ontmoet en waar u dus zeer gemakkelijk terug te vinden zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18, 23). Op basis van bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-Generaal dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u in Afghanistan persoonlijk gevisieerd werd door de Taliban.

De overige **door u voorgelegde documenten** veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara, de stemkaart en de beroepskaart kunnen hooguit de identiteit en activiteiten van uw vader aantonen. De vergunning en de vier foto's bevestigen enkel dat u in Jalalabad stad een winkel hebt gehad en dat u recent in het district Rodat bent geweest, zaken die door het Commissariaat niet in twijfel worden getrokken.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat

zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*Rekening houdend met uw **persoonlijke omstandigheden** kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U verklaarde eerst en vooral dat u al sinds 6 of 7 jaar geleden in het centrum van deze stad werk leverde als automechanicus (gehoorverslag CGVS, p. 2, 5, 6, 11, 12) en dat u na 2 of 3 jaar zelfs eigenaar wist te worden van de handelszaak waar u voorheen werkte als stagiair (gehoorverslag CGVS, p. 12). U gaf tevens aan dat u geregeld bleef overnachten in uw winkel (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat u er niet alleen uw moedertaal Pashtu sprak, maar dat u er ook de tweede landstaal Dari had geleerd (gehoorverslag CGVS, p. 3). Ten tweede gaf u meermaals aan dat uw oom langs vaderskant en uw schoonbroer in Jalalabad stad wonen (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9), dat zij zich bezighouden met de koop en verkoop van tweedehandswagens (gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat zij u via hun job zelfs aan een stageplaats hadden geholpen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook uw oom langs moederskant zou overigens werkzaam zijn de autosector, met een eigen zaak in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan men dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.*

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder een aanvullende nota d.d. 13 januari 2017 bij samen met de COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad” van 14 december 2016 en kaart van stedelijke regio Jalalabad met aanduiding van dorpen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij vervolgd wordt door de taliban omdat hij als automechanieker niet inging op hun eisen bommen te plaatsen in auto's. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd en zich onterecht heeft voorgedaan als minderjarige, (ii) meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld in verzoekers relaas waaronder de duur van zijn voorgehouden opsluiting, het aantal personen dat hem opzocht in zijn winkel en het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan, en (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader zou zijn ontvoerd en vermoord na zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoekers verweer beperkt zich in hoofdzaak tot een uitgebreide theoretische uiteenzetting zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn individuele asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren tot vaststelling van verzoekers leeftijd. Dit medisch onderzoek toonde aan dat verzoeker een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,66 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar. Door zich ten onrechte voor te doen als minderjarige heeft verzoeker derhalve een poging ondernomen om de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Deze vaststelling alleen al heeft reeds een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Voor wat betreft zijn bedrieglijke verklaringen over zijn leeftijd betoogt verzoeker dat hij in beginsel nooit zijn exacte leeftijd heeft gekend en het geenszins de bedoeling was "zand in de ogen van de Belgische autoriteiten te strooien". Verzoekers verweer overtuigt geenszins gelet op het vastgestelde leeftijdsverschil van minstens vier tot zes jaar met de door verzoeker aangegeven leeftijd.

Waar verzoeker met betrekking tot de vele tegenstrijdigheden stelt dat de tolken in kwestie bij het Commissariaat-generaal op een vrije manier waren overgegaan tot vertalen kan hij niet overtuigen.

Op het Commissariaat-generaal wordt immers bij de aanvang van ieder gehoor onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoeker heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Ook wordt verzoeker er op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steeds op gewezen is dat hij eventuele problemen moet melden. Op het einde van elk gehoor wordt bovendien zowel aan verzoeker als aan zijn raadsman gevraagd of zij nog iets hadden toe te voegen aan het asielrelaas. Beide hebben toen nagelaten een opmerking te geven over de onpartijdigheid en integriteit van de aanwezige tolk.

Met betrekking tot verzoekers bewering dat zijn vader zou zijn ontvoerd en vermoord stelt de bestreden beslissing vast als volgt: *"Tot slot kan het Commissariaat-Generaal ook geen geloof hechten aan uw bewering dat uw vader zou zijn ontvoerd en vermoord na uw vertrek uit Afghanistan. De verzender van uw documenten, die werden verstuurd uit Afghanistan in mei 2016, draagt immers de naam A. N. en niet de naam van uw oom langs moederskant die de documenten zou hebben verstuurd (gehoorverslag CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen op de DVZ (verklaringen DVZ, punt 13A) en uit de voorgelegde taskara blijkt dat A. N. de naam van uw vader is. Geconfronteerd met de naam van de verzender, bevestigde u dat A. N. uw vader is en voegde u toe dat uw oom dan misschien de naam van uw vader had gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet aannemelijk, aangezien u geen enkele reden opgaf waarom uw oom deze documenten onder een andere naam zou versturen ("ik weet het niet", gehoorverslag CGVS, p. 16). Al eerder in het gehoor had u zich overigens versproken door op te merken dat uw vader u zijn eigen taskara had toegestuurd, een opmerking die u toen had proberen recht te zetten door plots te verklaren dat uw oom de taskara had bezorgd (gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien kon u in het gehoor op het CGVS niet verduidelijken wanneer uw vader dan wel zou zijn verdwenen en wanneer u dit zelf zou hebben vernomen. U verklaarde dat u uw vader voor het laatst had gehoord in Teheran op weg naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 26) en dat u twee maanden na uw vertrek had vernomen dat uw vader was meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat wil zeggen kort na uw asielaanvraag op 20 oktober 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 7). In de vragenlijst van het CGVS in april 2016 had u echter aangegeven dat u pas sinds twee maanden, met andere woorden sinds februari 2016, niets meer van uw vader had gehoord (vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontweek u de vraag en begon u opnieuw over Teheran (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze reactie bevestigt andermaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben afgespeeld."*

Verzoeker herhaalt dat hij *"niet meer kan doen dan samen met het CGVS vast te stellen dat zijn oom langs moederszijde de naam van zijn vader noteerde i.p.v. zijn eigen naam."* De bestreden beslissing stelde dienaangaande reeds vast dat deze uitleg niet aannemelijk is aangezien verzoeker geen enkele reden kon opgeven waarom zijn oom de documenten zou versturen onder een andere naam.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing vast als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw **persoonlijke omstandigheden** kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U verklaarde eerst en vooral dat u al sinds 6 of 7 jaar geleden in het centrum van deze stad werk leverde als automechanicus (gehoorverslag CGVS, p. 2, 5, 6, 11, 12) en dat u na 2 of 3 jaar zelfs eigenaar wist te worden van de handelszaak waar u voorheen werkte als stagiair (gehoorverslag CGVS, p. 12). U gaf tevens aan dat u geregeld bleef overnachten in uw winkel (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat u er niet alleen uw moedertaal Pashtu sprak, maar dat u er ook de tweede landstaal Dari had geleerd (gehoorverslag CGVS, p. 3). Ten tweede gaf u meermaals aan dat uw oom langs vaderskant en uw schoonbroer in Jalalabad stad wonen (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9), dat zij zich bezighouden met de koop en verkoop van tweedehandswagens (gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat zij u via hun job zelfs aan een stageplaats hadden geholpen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook uw oom langs moederskant zou overigens werkzaam zijn de autosector, met een eigen zaak in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan men dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Verzoeker brengt geen documenten of rapporten bij waaruit blijkt dat de analyse van de veiligheidssituatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onjuist of achterhaald zou zijn.

Voor wat betreft het vestigingsalternatief wijst verzoeker er op dat hij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten dewelke hij nooit zal kunnen dragen gelet op zijn beperkte middelen en de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst. Verzoeker vervolgt dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen bieden en louter ijdele hoop zijn.

De Raad stelt vast dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87,) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke kenmerken ("*special distinguishing features*"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("*mere possibility*") van schending is onvoldoende. Ook kan van een schending van artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

In casu kan, mede gelet op het hypothetisch karakter van verzoekers vrees voor mogelijke ontbering, uit de door hem geopperde bezwaren van louter socio-economische aard niet worden besloten dat deze het minimumniveau van hardheid bereiken dat door artikel 3 EVRM wordt vereist.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER